

Coses que passenJOSEP ANTON
**Rosell
Pujol**

Pauses i presses

Andorra és un munt de destins polítics i projectes econòmics –els socials encara no– arxivats a la paperera. Si hagués de fer un símbol gràfic del que passa situaria el Principat enfront d'una paret nua que no deixa passar res. Tot el procés dels últims anys es desenvolupa entre dues vessants: les presses i les pauses. Però caldria matisar. Els partidaris de la pausa no volen les presses, entre altres coses perquè no practiquen ni tan sols la pausa. Defensen la parada perquè fa molt de temps que no es mouen de lloc. No es que vulguin rapidesa, l'únic que desitgen és no tirar endavant res i que tot quedi com sempre, o sigui en la via morta de l'estació del record. El seu codi és la calma i ja se sap que aquesta és un producte immaterial elaborat per la indústria de la lentitud. Anem, doncs, ben servits en això de les presses.

Alguns diuen que volen calma quan el que realment volen és aturar les coses i els debats

Es comprova en aquelles lleis o acords que fa molt de temps que haurien d'estar enllestides i que no es toquen del seu racó de l'abandó. Es demana calma per estudiar l'acord monetari. No defensem anar cuita corrent, perquè efectivament, són temes d'Estat en què cal mirar i obrar amb cura. Però no podem permetre que sota aquesta bandera no es faci ni es deixi fer. No fem pauses. El que fem es no res per culpa de qui fica constantment pals a les rodes. Es tenen presses per la convocatòria d'eleccions –malgrat que la majoria de grups no tenen clar els candidats– i en canvi es demana una pausa en l'acord monetari, perquè d'aquesta manera el passarem a l'oblit una vegada més.

Hem de tenir pressa i treballar pausadament, però fer feina. No aquesta situació actual en la que tots parlen i ningú esta per la feina. Sorpren que qui va donar el primer pas en aquest sentit estigui ara tan immobilitzat. Potser és que van ser folklòrics en el seu moment, mirant només una part de les coses i no el contingut total que ha d'afrontar. Una vegada més es mira cap a un altre costat, sense tenir la responsabilitat d'anar endavant, per tal d'arribar a la fi de camí i no quedar-se a un costat del mateix a molta distància de la meta. ≡